

Äldste Quentin L. Cook
i de tolv apostlarnas kворum

Sista dagars heliga kvinnor är otroliga!

Mycket av det vi åstadkommer i kyrkan sker tack vare kvinnors osjälviska tjänande.

Författaren och historikern Wallace Stegner skrev om mormonernas vandring till och uppsamling i Saltsjäddalen. Han höll inte med om vår tro och han var kritisk på många sätt, men trots det var han imponerad av hängivenheten och hjältemodet hos våra tidiga medlemmar i kyrkan, speciellt kvinnorna. Han sade: "Deras kvinnor var otroliga."¹ Jag vill säga det igen idag. Våra sista dagars heliga kvinnor är otroliga!

Gud skänkte kvinnan gudomliga egenskaper som styrka, dygd, kärlek och villighet att göra uppoffringar för att fostra framtida generationer av hans andebarn.

En nyligen genomförd studie i Förenta staterna visar att kvinnor i alla religioner "har en starkare tro på Gud" och deltar i fler gudstjänster än män. "I så gott som alla avseenden är de mer religiösa."²

Jag förvånades inte över resultatet, speciellt som jag reflekterade över den framstående roll familjen och kvinnan har i vår tro. Vår lära är tydlig: Kvinnor är döttrar till vår himmelske Fader, som älskar dem. Hustrur är jämställda med sina män. Äktenskapet kräver ett fullständigt kompanjonskap där

hustrur och äkta män arbetar sida vid sida för att fylla familjens behov.³

Vi vet att kvinnor möter många utmaningar, även de som strävar efter att leva efter evangeliet.

Arvet från våra pionjärsystrar

Något som var utmärkande för våra pionjärfäders liv var systrarnas tro. Genom sin gudomliga natur äger kvinnor större fallenhet och ansvar för hem och barn, och den fostran som sker där och på andra ställen. Med tanke på det var systrarnas tro inspirerande eftersom de var villiga att lämna sina hem för att korsa vidderna mot det okända. Om man skulle beskriva deras mest utmärkande drag, så är det deras orubbliga tro på Herrens Jesu Kristi återställda evangelium.

De heroiska berättelserna om vad dessa pionjärkvinnor offrade och åstadkom när de korsade vidderna utgör ett ovärderligt arv för kyrkan. Jag blir rörd av berättelsen om Elizabeth Jackson. Hennes man Aaron dog efter att de korsat Platte River en sista gång med Martins handkärrekompani. Hon skrev:

"Jag ska inte försöka beskriva mina känslor då jag fann att jag sålunda

blivit änka med tre barn under sådana extrema förhållanden ... Jag tror ... att mina lidanden för evangeliets sak kommer att helgas till mitt eget bästa ...

Jag [väddjade] till Herren ... Han som hade lovat att vara änkans make, och de faderlösas fader. Jag väddjade till honom och han kom till min hjälp."⁴

Elizabeth sade att hon skrev ner sin historia till förmån för dem som genomlevde liknande missöden i hopp om att hennes ättlingar skulle vara villiga att lida och offra allt för Guds rikets skull.⁵

Kyrkans kvinnor idag är starka och tappra

Jag tror att kvinnorna i kyrkan idag lever upp till denna utmaning och är precis lika starka och trofasta. Prästadömetns ledarskap i denna kyrka uttrycker på alla nivåer tacksam uppskattning för systrarnas tjänande, offer, engagemang och insatser.

Mycket av det vi åstadkommer i kyrkan sker tack vare kvinnors osjälviska tjänande. Vare sig det sker i kyrkan eller i hemmet så är det en vacker syn att se prästadömet och Hjälpföreningen arbeta i fullkomlig harmoni. Ett sådant samarbete är som en välstämd orkester och den resulterande symfonin inspirerar oss alla.

När jag nyligen fick uppdraget att besöka en konferens i Mission Viejo stav i Kalifornien blev jag rörd då jag hörde om deras nyårsdans för ungdomarna i fyra stavar. Efter dansen upphittades en väska utan synliga igenkänningstecken. Jag ska berätta för er delar av det som syster Monica Sedgwick, Unga Kvinnors president i Laguna Niguels stav, berättade: "Vi ville inte snoka, för det var ju någons personliga saker! Så vi öppnade väskan försiktigt och tog upp det som låg överst — förhoppningsvis skulle

den kunna identifiera henne. Det gjorde den, men på ett annat sätt — det var häftet *Vägledning för de unga*. Wow! Det sade oss något om henne. Sedan tog vi upp nästa sak, en liten anteckningsbok. Den kunde säkert ge oss svar, men vi fick inte svaret vi hoppades på. Den första sidan var en lista över favoritskriftställen. Det fanns fem sidor till med noggrant nedskrivna skriftställen och personliga anteckningar.”

Systrarna ville genast träffa denna ståndaktiga unga kvinna. De återvände till väskan för att identifiera dess ägarinna. De plockade upp några mintpastiller, tvål, hudkräm och en hårborste. Jag gillade deras kommentarer: ”Åh, hon har behaglig andedräkt, hon har rena mjuka händer och hon tar väl hand om sig.”

De väntade ivrigt på nästa skatt. Upp kom en fin liten hemmagjord börs som tillverkats av en juicekartong, och det fanns lite pengar i en ficka med dragkedja. De utropade: ”Åh, hon är kreativ och förberedd!” De kände sig som små barn på julafton. Det de därefter drog upp överraskade dem ännu mer: ett recept på en chokladtårta och en notering om att hon skulle baka den till en

kompis födelsedag. De nästan skrek: ”Hon är intresserad av HEMKUNSKAP! Omtänksam och inriktad på tjänande.” Sedan, ja, äntligen något som sade vem hon var. Ungdomsledarna sade att de kände sig mycket välsignade ”som fick se det tysta exemplet som visades av en ung kvinna som levde efter evangeliet”.⁶

Den här berättelsen visar hur hängivna våra unga kvinnor är mot kyrkans normer.⁷ Det är också ett exempel på omsorgsfulla, intresserade och hängivna ledare för Unga kvinnor i hela världen. De är otroliga!

Systrar innehar nyckelroller i kyrkan, i familjelivet och som personer som är betydelsefulla i vår himmelske Faders plan. Många av dessa ansvar ger ingen ekonomisk ersättning, men de ger tillfredsställelse och är av evig betydelse. Nyligen bad en trevlig och mycket kompetent kvinna från en tidnings ledarredaktion om en beskrivning på kvinnans roll i kyrkan. Det förklarades att alla ledare i våra lokala enheter är *obetalda*. Hon avbröt för att säga att hennes intresse betydligt hade avtagit. Hon sade: ”Jag tror inte att kvinnor behöver ännu mer *obetalt* arbete.”

Vi påpekade att den allra viktigaste organisationen på jorden är familjen där ”fadern och modern [är] ... likvärdiga makar”.⁸ Ingen av dem kompenseras ekonomiskt, men välsignelserna är obeskrivbara. Vi berättade förstås för henne om Hjälpföreningens, Unga kvinnors och Primärs organisationer och att de leds av kvinnliga presidenter. Vi nämnde att ända från vår tidigaste historia har både män och kvinnor uppsänt böner, framfört musik, predikat och sjungit i körer, även under sakramentsmötet, vårt allra heligaste möte.

Den nytvågna, mycket hyllade boken *American Grace* handlar om kvinnor från olika trossamfund. Den hävdar att sista dagars heliga kvinnor är unika i det att de är överväldigande nöjda med sin roll i kyrkans ledarskap.⁹ Vidare är sista dagars heliga som helhet, både män och kvinnor, mer fästa vid sin tro jämfört med de andra religionerna i studien.¹⁰

Våra kvinnor är inte otroliga för att de lyckats undvika livets svårigheter — snarare tvärtom. De är otroliga på grund av sitt sätt att möta livets prövningar. Trots de utmaningar och prövningar som livet erbjuder — vad gäller äktenskap eller avsaknad av

äktenskap, barnens val, ohälsa, brist på möjligheter och många andra problem — förblir de påfallande starka och orubbliga och fasta i tron. Våra systrar överallt i kyrkan hjälper oupphörligen ”de svaga, lyfter upp händerna som hänger ned och stärker de matta knäna”.¹¹

En hjälpföreningspresident som uppmärksammade detta utomordentliga tjänande sade: ”Även medan systrarna tjänar andra tänker de: ’Om jag bara kunde ha gjort mer!’” De är inte fullkomliga och alla kämpar med personliga prövningar, men deras liv genomsyras av tron på en kärleksfull Fader i himlen och förvisningen om Frälsarens försoningsoffer.

Systrarnas roll i kyrkan

Under de senaste tre åren har första presidentskapet och de tolv kvorum sökt vägledning, inspiration och öppnarelse när vi har suttit i rådsmöten med ledare i prästadömet och biorganisationer och arbetat med kyrkans nya handböcker. Under denna process har jag känt en överväldigande uppskattning för den fundamentala roll som systrar, både gifta och ogifta, historiskt har haft och nu har både i familjen och i kyrkan.

Alla medlemmar i Jesu Kristi Kyrka ska ”arbeta i hans vingård för människosjälarnas frälsning”.¹² Det här frälsningsarbetet innefattar medlemmars missionsarbete, att behålla omvända, att aktivera mindre aktiva medlemmar, att utföra tempeltjänst och släktsforskning ... att undervisa om evangeliet¹³ och att ta hand om fattiga och behövande.¹⁴ Detta utförs i första hand genom församlingsrådet.¹⁵

Det anges uttryckligen i de nya handböckerna att biskopar, som är medvetna om de behov som finns, ska delegera mer ansvar. Medlemmarna behöver vara medvetna om

att biskopar har anvisats att delegera. Medlemmarna behöver stödja och hjälpa honom när han följer detta råd. Det gör det möjligt för biskopen att tillbringa mer tid med ungdomarna, de unga vuxna och sin egen familj. Han ska delegera andra viktiga ansvar till prästadömsledare, presidenter i biorganisationer och enskilda män och kvinnor. I kyrkan är kvinnans roll i hemmet högt respekterad.¹⁶ När en mor får ett särskilt tidskrävande ämbete i kyrkan får fadern ofta ett mindre krävande ämbete för att balansen i familjens liv ska upprätthållas.

För flera år sedan deltog jag i en stavskonferens på Tonga. På söndagsmorgonen var de tre främsta raderna i kapellet fyllda med män i åldrarna 26 till 35 år. Jag antog att det var en manskör. Men när det var dags för konferensens angelägenheter ställde sig alla de här 63 männen upp när deras namn lästes upp och inröstades för ordination till melkisedekska prästadömet. Jag blev både glad och förbluffad.

Efter sessionen frågade jag president Mateaki, stavspresidenten, hur detta underverk hade skett. Han berättade att de hade talat om återaktivering under ett av stavens rådsmöten. Hans hjälpföreningspresident i staven,

syster Leinata Va’enuku, frågade om det passade sig att hon fick ordet. När hon talade bekräftade anden för presidenten att det hon föreslog var rätt. Hon förklarade att det i staven fanns ett stort antal underbara unga män i trettioårsåldern som inte hade verkat som missionärer. Hon sade att många av dem visste att de hade varit till besvikelse för de biskopar och prästadömsledare som starkt hade uppmanat dem att åka på mission, och nu kände de sig som andra klassens medlemmar i kyrkan. Hon påpekade att dessa unga män hade passerat åldern för mission. Hon uttryckte sin kärlek till och omtanke om dem. Hon förklarade att alla frälsande förrättningar fortfarande var tillgängliga för dem, och att man borde fokusera på prästadömsordination och templets förrättningar. Hon påpekade att även om en del av de här unga männen fortfarande var ogifta, hade de flesta av dem gift sig med goda kvinnor — några var aktiva, några inaktiva och några var inte medlemmar.

Efter ingående diskussion i stavsrådet beslutades det att männen i prästadömet och kvinnorna i Hjälpföreningen skulle räcka ut handen och rädda dessa unga män och deras hustrur, medan biskoparna skulle tillbringa mer av sin tid med församlingarnas

Kiev, Ukraina

unga män och unga kvinnor. De som var delaktiga i hjälpinsatsen inriktade sig i första hand på att förbereda dem för prästadömet, evigt äktenskap och templets frälsande förrättningar. Under de följande två åren mottog nästan alla de 63 männen, som hade inröstats till melkisedekska prästadömet under konferensen jag deltog i, sina tempelbegåvningar och beseglades till sina hustrur. Det här är bara ett exempel på hur livsviktiga våra systrar är för frälsningsarbetet i våra församlingar och stavar, och hur de främjar uppenbarelse, speciellt inom familjen och kyrkans råd.¹⁷

Systrarnas roll i familjen

Vi vet att det finns enorma krafter som riktas mot kvinnorna och familjen. Färska undersökningar visar på ett samband mellan minskad respekt för äktenskapet och ett sjunkande antal vuxna som gifter sig.¹⁸ För vissa håller äktenskap och familj på att bli "ett menyval snarare än den centrala organiserande principen i vårt samhälle".¹⁹ Kvinnor ställs inför många valmöjligheter och behöver i bön begrunda de val de gör och hur de påverkar familjen.

När jag var i Nya Zeeland förra året läste jag i Aucklands lokaltidning om hur kvinnor utanför vår kyrka kämpar med de här frågorna. En mor sade att hon insåg att i hennes fall

handlade valet mellan att arbeta eller stanna hemma om en ny matta eller en andra bil som hon egentligen inte behövde. En annan kvinna kände att "den största fienden till ett lyckligt familjeliv inte var lönearbete — det var televisionen". Hon sade att familjer är teverika och familjetidsfattiga.²⁰

Det här är mycket känsliga och personliga beslut, men det finns två principer som vi alltid bör komma ihåg. För det första bör ingen kvinna någonsin känna att hon behöver be om ursäkt eller att hennes insats är mindre viktig för att hon huvudsakligen ägnar sig åt att fostra och ta hand om barnen. Ingenting kan vara mer betydelsefullt i vår himmelske Faderns plan. För det andra bör vi akta oss för att döma eller anta att systrar som väljer att arbeta utanför hemmet inte är lika tappra. Det är inte ofta vi förstår eller till fullo uppfattar andra människors omständigheter. Äkta makar bör i bön rådgöra tillsammans, medvetna om att de hålls ansvariga inför Gud för sina beslut.

Ni hängivna systrar som oavsett anledning är ensamstående föräldrar: Vi förstår vad ni går igenom. Profeter har tydligt sagt att "många händer står beredda att hjälpa er. Herren är inte omedveten om er. Och inte heller hans kyrka."²¹ Jag hoppas att sista dagars heliga kan gå i frontlinjen när det gäller att skapa en miljö på

arbetsplatsen som är mer förstående och tillmötesgående mot både kvinnor och män i deras ansvar som föräldrar.

Ni tappra och trofasta ensamstående systrar, vet att vi älskar och uppskattar er och betygar för er att ingen evig välsignelse kommer att undanhållas er.

Den beundransvärda pionjärkvinnan Emily H. Woodmansee skrev texten till psalmen "Som systrar i Sion". Hon försäkrar helt riktigt att "den uppgift [kvinnor] fått är att tjäna likt änglar".²² Detta har beskrivits som "inget mindre än att utföra brådskande uppgifter givna av självaste Fadern i himlen och 'det är en gåva som ... systrar gör anspråk på'".²³

Kära systrar, vi älskar er och beundrar er. Vi uppskattar ert tjänande i Herrens rike. Ni är otroliga! Jag vill speciellt uttrycka uppskattning för kvinnorna i mitt liv. Jag bär vittne om att försoningen är verklig, om Frälsarens gudomlighet och om återställelsen av hans kyrka, i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Wallace Stegner, *The Gathering of Zion: The Story of the Mormon Trail* (1971), s. 13.
2. Robert D. Putnam och David E. Campbell, *American Grace: How Religion Divides and Unites Us* (2010), s. 233.
3. Se *Handbok 2: Kyrkans förvaltning* (2010), 1.3.1; se också Moses 5:1, 4, 12, 27.
4. Andrew D. Olsen, *The Price We Paid: The Extraordinary Story of the Willie and Martin Handcart Pioneers* (2006), s. 445.

5. Se "Leaves from the Life of Elizabeth Horrocks Jackson Kingsford", Utah State Historical Society, Manuscript A 719; i "Remembering the Rescue", *Ensign*, aug. 1997, s. 47.
6. Hämtat ur ett e-postmeddelande från Monica Sedgwick, Unga kvinnors president i Laguna Niguels stav i Kalifornien och ett tal av Leslie Mortensen, Unga kvinnors president i Mission Viejo stav i Kalifornien.
7. I en artikel med titeln "Varför låter vi dem klä sig så där?" i *Wall Street Journal*, 19–20 mars 2011, s. C3, förespråkar en eftertänksam judisk mor klädnormer och moral och uppmärksammar mormonkvinnornas exempel.
8. "Familjen: Ett tillkännagivande för världen", *Liahona*, nov. 2010, s. 129.
9. Se Putnam och Campbell, *American Grace*, s. 244–245.
10. Se Putnam och Campbell, *American Grace*, s. 504.
11. Se L&F 81:5; se också Mosiah 4:26.
12. L&F 138:56.
13. *Handbok 2: Kyrkans förvaltning* (2010), s. 22.
14. Se *Handbok 2*, 6.1.
15. Se *Handbok 2*, 4.5.
16. Se Emily Matchar, "Why I Can't Stop Reading Mormon Housewife Blogs", salon.com/life/feature/2011/01/15/feminist_obsessed_with_mormon_blogs. Denna självutnämnda feminist och ateist talar om denna respekt och säger att hon är beroende av att läsa bloggar av hemmafruar som är mormoner.
17. Från samtal med stavs-president Lehonitai Mateaki (som sedan dess verkat som missionspresident i Papua Nya Guinea-missionen Port Moresby) i Nuku'alofa Ha'akame stav på Tonga och Leinata Va'enuku, president för Hjälpföreningen i staven.
18. Se D'Vera Cohn och Richard Fry, "Women, Men, and the New Economics of Marriage", Pew Research Center, Social and Demographic Trends, pewsocialtrends.org. Antalet barn som fötts har också sjunkit markant i många länder. Det har kallats för den demografiska vintern.
19. "A Troubling Marriage Trend", *Deseret News*, 22 nov. 2010, s. A14, citat från ett reportage på msnbc.com.
20. Se Simon Collins, "Put Family before Moneymaking Is Message from Festival", *New Zealand Herald*, 1 feb. 2010, s. A2.
21. Gordon B. Hinckley, "Kvinnorna i kyrkan", *Nordstjärnan*, jan. 1997, s. 64; se också Spencer W. Kimball, "Kvinnorna i kyrkan", *Nordstjärnan*, nov. 1979, s. 48–49.
22. "Som systrar i Sion", *Psalmer*, nr. 199.
23. Karen Lynn Davidson, *Our Latter-Day Hymns: The Stories and the Messages*, rev. uppl. (2009), s. 338–339.

President Henry B. Eyring
förste rådgivare i första presidentskapet

Tillfällena att göra gott

Enligt Herrens sätt att hjälpa dem som har materiella behov kommer det alltid att behövas människor som av kärlek har helgat sig själva och det de äger åt Gud och hans verk.

Min kära bröder och systrar, avsikten med mitt tal är att hedra och prisa vad Herren har gjort och gör för att hjälpa fattiga och behövande bland sina barn på jorden. Han älskar sina nödlidande barn och även dem som vill hjälpa. Och han har skapat möjligheter att välsigna både dem som behöver hjälp och dem som ger hjälpen.

Vår himmelske Fader hör bönerna som hans barn uppsänder runtom i världen om mat att äta, kläder att skylla kroppen med och om den värdighet de skulle känna om de kunde sörja för sig själva. Dessa böner har nått honom ända sedan han började sätta män och kvinnor på jorden.

Du hör talas om sådana behov där du bor och på platser runtom i världen. Ditt hjärta rörs ofta av medkänsla. När du träffar någon som förtvivlat söker arbete har du en önskan att hjälpa. Du har samma önskan när du kommer hem till en änka och ser att hon inte har någon mat. Du har den när du ser fotografier av gråtande barn som sitter bland spillrorna av sitt hem som förstörts av jordbävning eller eld.

Eftersom Herren hör deras rop och känner din djupa medkänsla med dem, har han ända från begynnelsen gett sina lärjungar möjligheter att

hjälpa. Han har uppmanat sina barn att helga sin tid, sina tillgångar och sig själva och tillsammans med honom tjäna andra.

Hans sätt att hjälpa har tidvis kallats att leva efter helgelselagen. I en annan tidsperiod kallades hans sätt den förenade orden. I vår tid kallas det kyrkans välfärdsprogram.

Verksamhetens namn och detaljer anpassas för att svara mot människors behov och omständigheter. Men enligt Herrens sätt att hjälpa dem som har materiella behov kommer det alltid att behövas människor som av kärlek har helgat sig själva och det de äger åt Gud och hans verk.

Han har uppmanat och befallt oss att delta i hans verk att hjälpa och styrka behövande. Vi ingår förbund att göra det i dopets vatten och i Guds heliga tempel. Vi förnyar det förbundet på söndagarna när vi tar del av sakramentet.

Det är min avsikt i dag att beskriva några av de möjligheter han har gett oss att hjälpa behövande. Jag kan inte tala om dem alla under vår korta tid tillsammans. Min förhoppning är att kunna förnya och stärka vår beslutssamhet att handla.

Det finns en psalm om Herrens uppmaning till oss att delta i detta verk